

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy 308

Hely

Idő

"1917"

Személy

Helvszám

Szerző: *Kóbor Tamás*Cím: *Pesti kis tükrök*Forrás: *Az Újság**Bp.*

(Hely)

1917. III. 30.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Pesti KIS TÜKRÖK IRTA KÓBOR TAMÁS.

— Egy szót se szóljon — mondom a németnek. — Ön előre tudja, mit fogok én mondani, s én előre tudom, mit fogok azután öntől hallani. Hogy csak látszat, mintha nekünk több ennivalónk volna, mint maguknak, csak léhábbak és korruptabbak vagyunk. Ön egy dusan megrakott asztalnál ül velem, fehér kenyér és ropogós kappansült mellett kapott vajban uszó fogast, kap csokoládé-tortát, drága, zamatos gyümölcsöt, s a házi-asszony mondja: egyék még, s a mit az asztaltól elvisznek, abból még egy asztaltársaság jóllakhatnék. S ilyen környezetben hitessem el önnel, hogy Magyarország ha megfeszül sem tud több élelmet adni szövetségeseinek, mint ad?

— Aztán hiába mondanám önnek, hogy ipari cikkekben pláne nagy a nyomoruságunk. Ön velem volt az Operában. Mennyi könyökig érő glacékezttyü a hölgyeken, ragyogók, fehérek! A háboru negyedik esztendejében, az abszolút benzinhiány mellett ragyogó fehér glacékezttyük. S a bőrhiány mellett mennyi vadonatúj cipő. Mennyi prém és mennyi selyem és mennyi sárgaréz szőnyegrudakban, a rézrekvirálás idején! S szénhiány mellett micsoda pazar világosság a szalónokban, az ebédlőkben s a bevonult tizennyolcz-

évesek idején mennyi házibál valódi czivil fiatal emberekkel!

— Ön udvariasan, mint idegen, hallgatja a magyarázataimat, s legfőlebb azt gondolja: A magyarok mégis csak szemérmes emberek, mert szükségét érzik, hogy mentessék magukat. Épp úgy azt is mondhatnák: Hála Istennek, nekünk van, s ezért is tudunk oly vitézül verekedni. De nem, e helyett leszidják saját magukat, hogy ők nem tudnak úgy rendet tartani, mint a németek, hogy a mi itt fölösleg, azt ártulfizetésekkel mások szája elől szerezték meg. Boldog magyarok, a kik kifoghatnak a renden, mi semmi pénzen nem vagyunk erre képesek, nem azért, mert nagy a rend, hanem mert nincs ennivaló!

És dühösen és csüggedten szeretném a németet valóban meggyőzni arról, a mit tudok, a mi úgy van, de nem lehet. A mint szótlanul az utcákon ödögök mellette, megérezem minden gondolatomra az ő ellengondolatát. Csak a gazdagságunk van? Tulfizetéssel, visszaéléssel? Minden harmadik sarkon vendéglő, büffé, füstölthuscarnok, csemegekereskedés. Minden negyedik sarkon kávéház, café restaurant, hotel-restaurant. Ezek mind élnek, gazdagodnak, s alighanem azért, mert van mit eladniok s nem azért, mert nincsen. Nem is mind elsőranguak, a mellékutcákban a kifőzők ablakaiban épp úgy ott van (1 korona 20 fillér) egy tányér sertés-kocsonya, mákos patkó, debreczeni kolbász, szalámi, mortadella stb. Egész Berlinben nincs annyi gesztenye, mint két utczasarki gesztenye-

sütőnél. S a harmadrangu büffékben is van sör és a kocsisok korcsmájában is van bor.

Ezt mind látom, hogy a németem látja és pukkadok, mert tudom, hogy mégis nekem van igazam, de minden jelenség azt bizonyítja neki, hogy neki van igaza. S szeretném, ha belenézne a nép kétségbeesésébe. Itt egy ácsorgó csoport férfi a trafik előtt, — a manóba is! Mulatnak. Ott szegény asszonyok, gyerekek rongyos, fázós csoportja a tejcsarnok előtt, — vigan kaszinznak.

És én tudom, hogy Budapest nyomorog és Magyarország többet tesz, mint saját vére való tekintettel joga van tenni szövetségeseiért s nem tudom bizonyítani, sőt magam sem tudom látni, a mit pedig tudok. Lehetetlen, mert ennek a városnak csodálatos dupla arca van, s akárhogy toporzékolunk, kutatunk is, mint a holdnak, mindig a megvilágított arcát látjuk és sohasem a másikat, azt az örök feketét, mely épp oly szemérmesen elbujik a kutató szem elől, a hogy a ragyogóbbja kérékedve és henczegve elébe tolakodik.